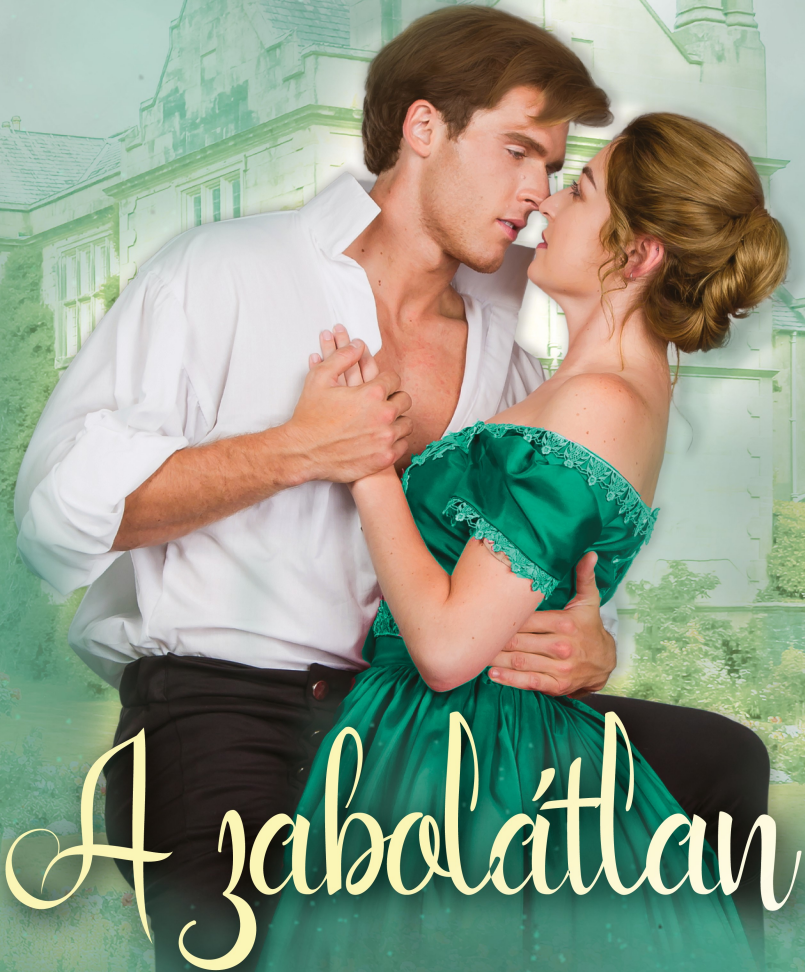

Emily Hart

A zabolátlan

A korona lovagjai III.

Emily Hart

A zabolátlan

A korona lovagjai 3.

Emily Hart

A zabolátlan

A korona lovagjai 3.

©Emily Hart 2021

Emily Hart – A zabolátlan

©Emily Hart 2021

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő:
Tóth Gizella

Borító:
Németh Balázs

Kép forrása:
Period Images

Felelős kiadó:
Emily Hart
facebook.com/emilyhartofficial
instagram.com/emilyhartofficial

Kiadásban közreműködött:
Book Dreams Kiadó
info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN 978-963-586-032-6

Köszönetnyilvánítás

Először is köszönöm *Neked*, kedves olvasó, hogy a kezembe veszed a könyvem, és esélyt adsz a szereplőimnek, hogy belopják magukat a szívedbe.

Tigi: Köszönöm a rengeteg segítséget, útmutatást és a sok türelmet. Nélküled nem sikerült volna.

Zita: Folyton kitalálsz a gondolataim, ami kicsit ijesztő. LOL Együtt sírunk, együtt nevetünk, olykor sírva nevetünk. A támogatásod nélkül néha nagyon nehéz lenne folytatni.

Balázs: Köszönöm, hogy csodás borítót varázsoltál a könyvemnek. Örülök, hogy ismerhetlek, és alig várom az újabb közös munkát.

Családom: Köszönöm, hogy támogatjátok az álmaimat, és mindig mellettem álltok. Örökké hálás leszek nektek.

Laci: Bár tudom, hogy néha az örületbe kergetlek a történelem-mániámmal, mégis rendíthetetlenül készíted nekem a kávékat.

Emese: Köszönöm, hogy segítesz a kiadásban, és hogy bármilyen problémával fordulhatok hozzád.

Végül, de nem utolsó sorban, köszönöm a facebook és az instagram követőimnek a sok szeretetet és támogatást. Értetek érdemes folytatni.

Emily Hart

Alig tudom elhinni, hogy elmentél. Hajnalban felkelek, nehogy elkéssek a közös kilovaglásunkból, de te nem vársz az istálló előtt, mégis úgy érzem, mintha itt lennél velem. A lágy szellő hozza felém a hangod, és megborzolja a hajam, ahogy csak te tudod.

Isabel levele fivérének, Edwardnak

1. fejezet

Edward Craven, Redcliff gróf másodszületett fia sohasem szerette az egyenes utat. Miért is haladna a kitaposott csapáson, ha saját ösvényt választhat magának, amelyet olyanra alakít, amilyenre szeretne? Ezért sem ódzkodott attól, hogy beálljon az ötödik lovasezredbe, és Napóleon serege ellen küzdjön a hazájáért.

Legjobb barátjával, Alexander Wycombbal, akit még Etonben ismert meg, elhagyta a hazáját, hogy Portugáliában felkészítsék őket a háborúra. Noha eleinte lelkes volt, hogy idegen földeket járhat be és új kalandra indulhat, a tapasztalatok majdnem megtörték. Sokszor úgy érezte, nem hibáztatja azokat, akik dezertáltak, hiszen a

látvány, amelyben részük volt a csatamezőn, mély sebeket hagyott mindannyiukban.

Egyedül a családjától kapott levelei tartották benne a lelket, amelyeket mindig megmutatott Alexandernek, mert az ő családja sohasem érdeklődött iránta. Edward minden egyes alkalommal látta, hogy a barátja Isabel húga leveleit olvassa a legnagyobb lelkesedéssel, de ezt sohasem tette szóvá. Tudta, ilyen körülmények között minden férfinak szüksége van arra, hogy valamiből erőt tudjon meríteni.

Edwardnak gyakran megfordult a fejében, hogy ha most látná őt a családja, vajon felismerné-e? Az állandó kialvatlanság miatt sokszor volt fakó az amúgy égszínkéék árnyalatban ragyogó szeme, gesztenyebarna haja megnőtt és kócosan lógott a homlokába. Az arca beesett, az állán többnapos borosta éktelenkedett, hiszen a csata hevében nem volt mindig alkalmuk rendesen tisztálkodni. Ha folyó vagy tó mellett vertek tanyát, minden nap legalább egyszer megmártózott benne, még akkor is, ha a víz jéghideg volt. Ez volt az egyetlen dolog, amelyről nem akart lemondani. Na meg a cukor. Hiszen teát csakis cukorral lehet inni, nem igaz?

Gyakran felidézte magában a családi birtokon, Blackmoore Hallban eltöltött időket. Minden reggel kilovagolt idősebb húgával, és versenyeztek. Délelőttönként vívtak vagy célba lőttek Amelia és Anthony társaságában. Sokszor lementek a tóhoz, ahol a fivérével megtanították a húgaikat úszni, és esténként Anthonyval a helyi ivókat látogatták meg a faluban, ahol férfias dolgokat műveltek.

A gondolatra a szemét forgatta. Ma már minden akkori ténykedése gyerekesnek tűnt. Hiszen hogy lehet egy igazi férfi csapodár, aki csak iszik, nőzik és kártyázik? És meg kell hagyni, ő mindegyikben kiváló teljesítményt nyújtott. Legfőképp a kártyában, mert annyira fürge volt a keze, hogy soha senki sem vette észre, ha csalt. Egyedül Sebastian tudta őt legyőzni, de a férfinak amúgy is voltak rejtett tulajdonságai, amelyeket igazából senki sem értett.

Ma már nagyon távol érezte magát attól a fiatalembertől, aki egykoron volt és csak korhely életviteléről vált híressé, vagy sokkal inkább hírhedtté.

Nem bánta. Hogyan is bánhatta volna, hiszen a múlton már úgyszemint változtathat, és feleslegesen pazarolja az az ember az idejét, aki ilyeneken mereng. Egyedül az zavarta, hogy édesapja, aki nem ezt tanította neki, sohasem lehetett rá büszke.

Kiűzte a fejéből a nyomasztó gondolatokat, hogy az előtte álló feladatra koncentrálhasson.

– Shh – szólt oda a társának. – Ne emeld ki annyira a vízből a lapátokat, White, úgy kevesebb zajt csapnak.

Mélyen belelegezte a sós tengeri levegőt, és a szél irányába fordította az arcát.

A célra szegezte a tekintetét. A hajó hatalmas vízi szörnyként magasodott följük a sötétben. Egyedül a hold és a csillagok halvány fényére hagyatkozhattak, mivel a fedélzeten sem égtek a lámpások, mert nem akarták felhívni a figyelmet az otlétükre.

Amint a hajóhoz ért a csónakjuk, Edward fellendítette a kötelét, amelynek a végén egy kis horgony volt. Megvetette a lábát és felmászott az éjszakai párától nedves deszkákon a fedélzetre. Mielőtt átlendült volna a korláton, körülnézett. Mivel meglehetősen sötét volt, leginkább a fülére hagyatkozott. Nem észlelt mozgást, ezért hátraintett a társának, hogy kövesse. White is felmászott a kötélre.

Edward egy kézmozdulattal a kapitány kabinja felé küldte a barátját, ő maga pedig a fedélközbe indult. Lassan lesétált a létrán, miközben minden egyes neszre éberren figyelt. Odalent elővette a gyertyáját és a tűzszerszámát, és fényt gyújtott.

Körbepillantott a helyiségben, amely egészen a mennyezetig ládákkal volt megpakolva. Odalépett az egyikhez és felemelte a tetejét. Kardokat talált benne. Nem a legszebb megmunkálásúakat, de a harcra mind tökéletesen megfelelt. A következő láda lőfegyverekkel volt megtöltve.

Edward arca elkomorult. A hajó angol felségzászló alatt érkezett pár órával azelőtt, az éjszaka leple alatt, és ez gyanúra adott okot, ezért döntött úgy, hogy látogatást tesz rajta. Mert ha a támogatásukra szánt ellátmányt hozta, akkor miért nincs rajta élelem, és miért sötétedés után kötött ki egy olyan partszakaszon, amely nem a hivatalos lerakódóhelyük?

Belenézett a többi ládába is, amelyekben további fegyvereket és rengeteg puskaport talált.

Ennyivel már egy háborút is meg lehetne nyerni, gondolta keserűen. Csakhogy ezt a háborút nem az ő oldalukon akarták megvívni.

Odafent sietős lépteket hallott, ezért eloltotta a gyertyáját, és a feljáróhoz lopakodott.

– Fogjátok el! – kiáltotta egy dühös férfihang. – Élve vagy halva, nem érdekel.

Edward ereiben zubogni kezdett a vér, és hirtelen kiélesedett előtte a világ. Félnie kellett volna, hiszen ha felfedezik, valószínűleg halál vár rá, mégis végtelen nyugalom lett úrrá rajta, amely minden porcikáját átjárta. Még sohasem érzett ehhez hasonlót. Lábát lassan az első lépcsőfokra tette, majd mire feleszmélt, már odafent volt.

Neki háttal két férfi állt, velük szemben White-ot egy harmadik kényszerítette térdre, és egy jól öltözött úriember kést tartott a torkához.

Edward néhány hordó takarásában rejtőzött a sötétben, ezért nem láthatták meg, míg a kapitány kabinjának bejárata felett lógó olajlámpás fénye jól megvilágította az ellenségei arcát.

– Ki küldött? – szúrta a fogai között a jól öltözött férfi.

– Senki – felelte White.

– Van még valaki a hajón?

– Nincs. Csak én.

Az úriember lusta mosolyra húzta a száját.

– És miért higgyek neked? – kérdezte gúnyosan.

White flegmán megvonta a vállát.

– Nem kell, ha nem akar.

A férfi felnevetett, és elvette White torkától a kést.

– Ez túl gyors halál lenne számodra, viszont én végig akarom nézni a szenvedésed. Lassan fogsz megdöglenni, kutya – mondta önelégülten.

Edward lassan elővette a törét a csizmájából. Körülötte minden olyan éles volt, hogy szinte látta a hangokat, ahogy tovakúsznak a levegőben, de nem volt ideje azon gondolkodni, mi is lehet ez.

Előlépett a rejtkehelyéről, és lazán nekidőlt az árbóc-rúdnak. Kését az alkarjához szorította.

– Az biztos nagyon érdekes lenne – jegyezte meg nyeglén –, de azt nem hagyhatom.

Mind a négy gazember hirtelen felé fordult. Ekkor White elkapta az őt térdre kényszerítő karját, kicsavarta, majd leütötte a férfit.

Edward sem télenkedett, és a hozzá közelebb lévő két haramiára vetette magát. Az egyiket egyetlen mozdulattal nyakon szúrta, majd törét kirántva a másik bordái közé vágta.

A jól öltözött férfi közben fegyvert vett elő, de White elkapta a csuklóját, nehogy lőni tudjon. A férfi ekkor hasba szúrta őt a másik kezében tartott törrel, majd áldozatával mit sem törődve, Edwardra emelte a pisztolyát.

– Ki az ördög vagy? – kérdezte megvetően.

Edward hanyagul megvonta a vállát.

– A gyilkosod – felelte könnyedén.

A férfi szeme fenyegetően összeszűkül.

– Ugye fogalmad sincs róla, hogy ki vagyok?

Edward lassú mosolyra húzta a száját.

– Dehogyanincs. Egy nyavalyás hazaáruló. – Hirtelen a férfi felé lépett, elkapta a fegyvert tartó csuklóját, és a föld felé rántotta. A pisztoly elsült, de a golyó a fedélzet padlójába fúródott.

Edward tétovázás nélkül állon vágta az idegent, aki megtántorodott, majd összeszedve magát felemelte a kését és döfött.

Edward egyik kezével elkapta a férfi csuklóját, míg a másikban lévő törrel hasba szúrta.

– Igazad volt – hajolt a jól öltözött idegen arcába. – Így tényleg sokkal szórakoztatóbb.

Edward hagyta a földre esni, majd a barátjához lépett, és kezét a hasára szorította.

– Edward... – nyögte White.

– Csitulj! Tartogasd az erőd.

A figyelmetlenségüket kihasználva az egyik martalóc hirtelen felpattant, és a korláton átugorva a vízbe vetette magát. Edward követte a tekintetével, majd visszafordult a barátjához.

– Nem maradhatunk. – Felemelte White-ot, és a korláthoz segítette. – Tarts ki, mindjárt visszajövök – tette hozzá, és visszaindult a fedélközbe.

Amint leért, újból elővette a tűzszerszámot és gyertyát gyújtott. A puskaporos ládákhöz lépett, a tűre markolatával beütötte az egyik tetejét, majd kanócot dugott bele. A gyertyájával meggyújtotta, és sietősen elhagyta a fedélközt. Amint felért, felsegítette és a vízbe dobta a társát.

Hátranézett a jól öltözött úriemberre, aki eltorzult arccal őt figyelte.

– Most megtudhatod, milyen szórakoztató lassan megdögleni – vetette oda, és a tengerbe ugrott.

Abban a pillanatban a hajó hatalmasat robbant.

Edward a csónakukra pillantott. A lángok megállíthatatlanul terjedtek. Helyzetüket pillanatok alatt felmérve az úszás mellett döntött.

Társát a partra húzva térdre rogyott. Minden tagja elgémberedett a hideg vízben, noha hozzá volt szokva, de eddig sohasem kellett magával cipelnie egy ernyedt testet is. Minden porcikája fájt, és levegő után kapkodott. A combjára támaszkodott, és próbálta megnyugtatni szapora szívverését.

White köhögésére felkapta a fejét.

– Edward – nyögte a barátja.

Edward felemelte a társa fejét, majd az oldalán lévő sebre pillantott. Noha a hideg víz hatására már nem vérzett annyira, mégsem nyújtott bizalomgerjesztő látványt.

– Nem lesz baj – mondta megnyugtató hangon. – A tábor nincs messze, egy kis séta, és ott is vagyunk.

White prüszkölve felnevetett.

– Sose veszítsd el a humorérzéked, barátom – köhögött, majd a zsebébe nyúlva egy apró tárgyat nyomott Edward kezébe. – Állíts meg őket! – suttogetta, és elájult.

Edward kinyitotta a tenyerét és az apró ékszerre nézett. A sötétben is felismerte, hogy egy arisztokrata pecsétes

gyűrűt tart a kezében, csak a benne lévő szimbólumot nem tudta kivenni.

Újra a barátjára pillantott. Nem hagyhatja, hogy a senki földjén veszítse életét, miközben a hazáját védte annak elárulójától, ezért nagy nehezen felállt, a társát a vállára vetette, és elindult vissza a táborukba.

– Négy mérföldet cipelted? Benned aztán van kitartás – hatolt a tudatába Alexander hangja.

Edwardnak, miután visszatért a táborba, már semmire sem maradt ereje. A végtagjai mintha nem is az övéi lettek volna. Az egész teste remegett, és úgy érezte, ilyen lehet, amikor a megváltó halál közeleg. Majd összeesett, és onnantól semmire sem emlékezett.

– Meg ne halj nekem, hallod? Isabel húgod sosem bocsátaná meg, ha nem vinnélek vissza hozzá – hallotta Edward Alexander kétségbeesett hangját.

Kétségbeesett? Milyen világ az, ahol Alexander kétségbeesik?

– A fivéred már így is neheztel rám. Ha magad miatt nem is, legalább az én kedvemért igazán felkelhetnél.

Edward majdnem elnevette magát, de volt benne annyi gonoszság, hogy jól szórakozzon barátja szavain, ezért úgy döntött, még nem fedí fel, hogy magához tért.

– Amelia biztosan kever majd valami teát a gyógyfüveiből, ami kiüt, csak hogy bosszút álljon rajtam – morogta Alexander.

– Akkor megnyugodhatsz – szólalt meg végül Edward –, hiszen sohasem szeretted a teát.

Határozott léptek közeledtek felé, mire kinyitotta a szemét.

– Edward – ráncolta a homlokát Alexander. – Mióta vagy ébren?

Edward egy hatalmas nyögés közepette felült az ágyban, és a falnak támasztotta a hátát.

– Elég rég *abhoz* – nyújtotta el a szót –, hogy úgy érezzem, majd’ szomjan halok.

Alexander a szája sarkában bujkáló mosollyal ingatta a fejét, és egy poharat nyújtott át a barátjának.

Edward, miután kiitta a vizet, kérdően nézett fel a férfira.

– Mióta fekszem ájultan?

– Másfél napja.

– És... White? – kérdezte, de tartott a választól.

Alexander mélyet sóhajtvá ült le az ágy melletti székre.

– Még eszméletlen, de túléli. Leszerelhet, és visszaküldik Angliába.

Edward megkönnyebbülten bólintott. Legalább megérte az a sok erőfeszítés.

– Viszont van itt valaki, aki beszélni szeretne veled, ha elég jól érzed magad hozzá – mondta Alexander.

Edward megmerevedett. Ez sohasem jelentett jót. Főleg, ha Alexander az illető nevét sem árulja el.

Mennyivel jobb lett volna az a megváltó balál!

Kurtán bólintott, mire a barátja elhagyta a helyiséget. Még nem igazán volt ereje ahhoz, hogy beszámoljon róla, mi is történt. Már csak azért sem, mert még ő sem rakta össze teljesen a képet.

Ekkor hirtelen eszébe jutott a gyűrű. A zsebéhez kapott, de nem volt rajta a nadrágja. Körbenézett a szobában, de ott sem látott semmit, ami az öltözéke lehetett volna.

Remek. Most alsónadrágban várhatom az egyik felettesem, forgatta a szemét.

Az ajtó ebben a pillanatban kinyílt, és Alexander lépett be a szobába egy másik férfi kíséretében. Edward ereiben meghűlt a vér, de igyekezett, hogy az arcán semmi se látszódjon a döbbenetéből.

– Lord Liverpool – bólintott a látogatója felé. – Bocsásson meg, hogy nem kelek fel, de...

– Semmi baj – emelte fel tiltakozóan a kezét Liverpool.
– Hallottam, mi történt. Természetesen eltekintek a formáságtól, hiszen én sem formális látogatást teszek önnél.

Edward kérdő pillantást vetett Alexanderre, de semmit sem tudott leolvasni az arcáról, igaz, ez nem volt újdonság neki. A férfi szinte sohasem mutatta ki az érzelmeit, csupán a legközelebbi barátai számára, azt is csak elvétve.

– Megengedi? – intett az ágy melletti szék felé Liverpool.

– Parancsoljon – bólintott Edward.

– Elmondaná nekem, mi is történt pontosan? – kérdezte a miniszterelnök helyet foglalva.

Edward mindenről részletesen beszámolt. Épp felderítésen voltak White-tal, amikor egy hajót vettek észre nem messze a parttól. Ott, ahol nem lett volna szabad lennie. Úgy döntött, megnézi magának közelebbről, és végül nem volt más választása, minthogy felrobbantsa a rajta lévő puskaapor segítségével.

Liverpool csendben hallgatta végig a történeteket, csupán a végén kérdezte meg, hogy vethetne-e egy pillantást a gyűrűre. Ekkor Alexander előrelépett, és átnyújtotta neki az apró ékszert.

Liverpool a homlokát ráncolva alaposan szemügyre vette, majd a férfiakra emelte a tekintetét.

– Felismerték? – kérdezte.

– Nem, uram – ingatta a fejét Alexander. – A gyűrűbe vésett egyetlen betű sajnos nem vitt minket előrébb.

– Na igen, többre mennénk egy címerrel – felelte a miniszterelnök elgondolkodva.

– Mindenesetre Craven hadnagynak köszönhetően elég nagy felfedezést tettünk – jegyezte meg Alexander sokat sejtető pillantást vetve Liverpoolra.

A férfi egy pillanatig állta a tekintetét, majd Edward felé fordult.

– Gondolom, tudja, ez mit jelent? – emelte fel a gyűrűt. Edward meghökkenve felvonta a szemöldökét.

Ez az ember félkegyelműnek néz?

– Hogy áruolóval állunk szemben – közölte egykedvűen. Liverpool kurtán bólintott.

– De úgy tűnik, ön véget vetett a tevékenységének.

Edward hangosan felhorkant, mire Alexander figyelmeztető pillantást vetett rá, de ő, a barátjával mit sem törődve, a miniszterelnök felé fordult.

– Ugye nem gondolja, hogy ő az egyetlen? – kérdezte feldúltan. – Ha egy arisztokrata keze van a dologban, akkor...

– Edward – szólt közbe Alexander, mielőtt még olyat mondana, amivel megsértené a felettesét.

– Semmi baj – intett Liverpool, de tekintetét le sem vette Edwardról. – Okos emberekre van szükségem, akik mernek kockáztatni, ha arra van szükség – tette hozzá.

Edward összevont szemöldökkel pillantott a barátjára.

– Azt hiszem, ezt nem értem.

– Munkát ajánlottam Lord Chestonnak – magyarázta Liverpool –, de csak azzal a feltétellel vállalta el, ha ő maga választhatja ki az embereit. Ön volt az első, akit megnevezett.

Edward zavartan a miniszterelnökre nézett.

– Miféle munkáról van szó?

– Olyanról, amely veszélyesebb, mint a mostani – felelte Lord Liverpool.

Edward a szemét forgatta. Ők most is minden nap a bőrüket viszik a vásárra, mégis mi lehetne ennél is veszélyesebb?

– Nem a veszély a legnagyobb probléma, uram – szólt közbe Alexander. – Ahhoz már mindannyian hozzászoktunk, ha lehet ezt így mondani.

– Nos, igen – bólintott Liverpool. – Arra kértem Lord Chestont, hogy derítse ki, kik állnak az árulás mögött.

Edward döbbsenten nézett a férjira. Mivel White eszméletlen, ő pedig csak most számolt be a történekről, ezért Liverpoolnak már tudnia kellett róla, hogy árulóval van dolguk, ha máris megbízta Alexandert.

És ha ez így van, akkor ez csak egyet jelenthet.

– Ezek szerint ön tudta, hogy mibe botolhatunk, amikor felderíteni küldtek minket? – kérdezte higgadtan, de Alexander megérezhette rajta, hogy a dühét próbálja visszatartani, mert hirtelen közbevágott.

– Csak hallgasd meg Lord Liverpool ajánlatát.

Edward összeszorította az állkapcsát, és kurtán bólintott.

– Utána kéne járniuk néhány dolognak, aztán visszatérnének Angliába, hogy ott folytassák a munkájukat – folytatta a miniszterelnök. – Ki kellene deríteniük, ki áll mindennek a hátterében.

– Úgy érti, arisztokraták után kémkedjünk? – kérdezett vissza Edward.

Ha ez kiderülne, hatalmas botrány kerekedne belőle. Az arisztokraták Angliában szinte érinthetetlenek voltak, és el sem akarta képzelni, mit tennének, ha rájönnének, hogy a saját ismerősei ellen nyomoz.

Liverpool nyilván látta rajta, hogy vívódik, mert olyan érvvel állt elő, amellyel bárki meggyőzhette volna.

– Az otthon maradt családtagjaink is veszélybe kerülhetnek, ha a háború kihat a szigetekre.

– A háború már így is kihat a szigetekre – jegyezte meg Edward –, hiszen rengeteg özvegy és árva maradt otthon hátra.

– Ez így igaz – bólintott Liverpool, akinek az arcán látszódott, hogy tudja, ezzel megfogta Edwardot. – De ugye nem akarjuk, hogy őket is halomra gyilkolják.

Edward lelki szemei előtt megjelent a családja, ahogy szembenéznek egy lőfegyverrel. Egész teste megfeszült, mire gyorsan kiűzte elméjéből a képet.

– Ám legyen – bólintott mereven. – Mi lesz a dolgom?

Liverpool győztes mosollyal felkelt, és átnyújtotta a gyűrűt Edwardnak.

– Lord Cheston mindenbe beavatja majd – mondta az ajtó felé indulva. – Gyógyuljon fel mihamarabb, egyelőre nincs más dolga. – Bólintott Alexander felé, és elhagyta a szobát.

Távozása után Edward szemügyre vette a kezében lévő gyűrűt, amelyen egy cirádás *A* betű díszelgett, majd a barátja felé fordult.

– Nos, Lord Cheston – mondta cinikusan –, beavatna a részletekbe?

Edward csöndben hallgatta végig Alexander beszámolóját, és bár voltak kétségei afelől, jó ötlet-e részt venni az eseményekben, mégsem visszakozott. Noha akkor még nem tudta, hogy ez a döntés nem csupán az életét fogja megváltoztatni, hanem ő maga is más emberré válik majd általa.